

“Een vrouw, achttien jaar door de duivel gebonden, door Christus genezen”

G.P.P. Burggraaf

Audiopreek van 25 Oktober 2009 a.m.
in schrijfstijl overgezet en voor de leesbaarheid aangevuld en aangepast.

Voorzang: Psalm 103 vers 1, 2 en 3

Schriftlezing: Lukas 13

De Schriftlezing voor deze morgenure, kunt u vinden in Gods heilig en onfeilbaar Woord, en wel in het Evangelie van Lukas, daarvan het 13e hoofdstuk, de verzen 1 tot en met 17. Doch vooraf de heilige Wet des Heeren.

De tekstwoorden die wij in afhankelijkheid des Heeren met u wensen te overdenken, kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 13:11-13, waar wij nogmaals lezen:

“En ziet, er was een vrouw, die een geest der krankheid achttien jaren lang gehad had, en zij was samengebogen, en kon zich ganselijk niet oprichten. En Jezus, haar ziende, riep haar tot Zich, en zeide tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw krankheid. En Hij legde de handen op haar; en zij werd terstond weder recht, en verheerlijkte God.”

Gemeente, sinds de zondeval is de wereld is een sterfhuis geworden, een planeet met miljarden inwoners die door de slangen gebeten zijn, waarvan het ene geslacht komt en het andere gaat, want de mens die in waarde is, blijft niet, maar is gelijk de beesten die vergaan. Het uitnemenste van dit leven is als gevolg van de zondeval niet meer dan moeite en verdriet en dat is eigen schuld.

Van de gevolgen der zonde en de rampen die over de wereld gaan, daar zijn we zelf de oorzaak en hoewel Gods volk in de tijd in het oordeel verlost wordt, blijft deze wereld een tranendal tot de dag van de wederopstanding aller dingen.

Ziende op de oorzaak van alle leed en ellende in deze ondergaande wereld, moest Gods volk veelmeer de onderlinge enigheid des waren geloofs en de bewogenheid van Christus beoefenen, allereerst jegens de huisgenoten des geloofs, maar ook jegens onze onbekeerde naaste die allen een ziel hebben te verliezen.

Gods volk is geroepen om temidden van alle leed en ellende, temidden van een krom

en verdraaid geslacht getuige van Christus te zijn en de gestalte aan te nemen van de barmhartige Samaritaan om diegenen te redden die ter dode toe wankelen. Dat geldt niet in het minst voor de eindtijd waarin wij leven, aangezien we in een tijd leven, waarvan geschreven staat dat de liefde van velen zal verkouden, een tijd waarin de machten en krachten zich samen- en inspannen om het levende Kind te benauwen en te vervolgen.

De kudde van Christus moet beseffen dat zij geen plaats heeft in deze gewesten, maar dat zij geroepen is om de voetstappen van Christus te drukken en daarin elkander tot een hand en een voet dienen te zijn. Dat kan echter alleen plaatsvinden buiten de legerplaats. De vijandige gezindheid jegens het 'uitgaan buiten de legerplaats' viert in onze dagen echter hoogtij, zelfs onder degenen die de Heere kennen.

Als dat laatste onder Gods ware volk in der waarheid beseft en ingeleefd werd en de schuld ervan geëigend, dan zou er een geestelijke uittocht geboren worden uit het hoogkerkelijke diensthuis, en dan zouden we meer gemeenschap met de Heere hebben, de gemeenschap der heiligen hersteld worden en dan zou Gods volk veelmeer door de liefde van Christus gedreven worden, de wet van Christus vervullen en elkaars lasten dragen overeenkomstig de waarheid van het Evangelie. Dus niet naar eigen invulling, niet ten koste van de Waarheid, maar naar de genade die in Christus is en in het kader van de leer van Christus.

De waarheid is echter in het geding in onze dagen en van een doorgaande reformatie is nooit sprake geweest, wel van achteruitgang en samenspannen met Rome. Dat feit wordt echter niet of nauwelijks beseft. Op zijn best is het maar een heen-en-weer getouwtrek van blinden die de blinden leiden, maar waar zijn Gods getrouwe getuigen die de plaats op de wachttorenn innemen en in de bressen staan voor land en volk. Het papier is zo geduldig, maar als de praktijk uitblijft, is het alles tevergeefs.

Het komt niet alleen aan op hetgeen de mens zegt, schrijft en belijdt, maar op hetgeen de mens doet, namelijk de wil Gods. Dat is niet het doen der wet, maar het doen der waarheid, want die de waarheid doet komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn (Joh. 3:21).

Er kan namelijk heel veel over de wet van Christus gesproken en gepreekt worden, terwijl die wet zelfs door Gods volk met geen vinger wordt aangeroord.

Het individualisme heeft zodanig toegeslagen dat ook Gods volk verdeeld is gelijk de beenderen aan het graf. Vroeger had Gods geoefende volk nog enige autoriteit in haar spreken en zicht- en leesbare vrucht, maar de kerken en hun dienaars in onze dagen hebben hun gezag verloren, omdat zij op grote schaal kerkpolitiek bedrijven.

Ik heb een beetje achter de kerkelijke gordijnen gekeken, maar daar word je echt niet vrolijk van, want ze zoeken allemaal het hunne en niet hetgeen van Christus is, op een hoge uitzondering na.

Overal word je dezelfde rationele geest gewaar, de geest der verlichting, van de valse verdraagzaamheid, ook ten aanzien van de ketterijen jegens waarheid en de ere Gods. Gods eer en waarheid mogen vrijelijk op straat vertrapt worden onder de noemer van

meningen, kerkelijke opinie en noem die wettische naijver maar op, als de mensen maar lief voor elkaar zijn en alle ongerechtigheid gladstrijken met een vals evangelie, maar daar ga je voor eeuwig mee verloren.

De vervulling van de Wet van Christus gaat echter nooit ten koste van de Waarheid, en die dat wel leren zijn valse leraren, die een naam willen maken met de these en nalaten om de anti-these te preken en daarmee de ergernis van het kruis teniet doen, opdat zij niet vervolgd zouden worden.

De vervulling van de Wet van Christus is in onze dagen geworden tot het zogenaamde refo-humanisme, dat met de ware liefde uit God geen enkele affiniteit heeft. En er zijn er velen die proclameren: “Wij gaan voor de liefde!” Lief voor elkaar zijn en iedereen in zijn waarde laten. Dat is de religie van het Refodom.

U zegt: Moeten we niet lief voor elkaar zijn?

Dat ontken ik niet, maar als de ware liefde vereenzelvigd wordt met refo-humanisme, heeft het met de vervulling van de wet van Christus niets meer te maken.

De religie in evangelische kringen is grotendeels gebaseerd op gekerstend humanisme, maar daar is niets van God bij. Ook de refo-gelederen worden meer en meer door deze geest uit de afgrond betoverd.

Als de verzoening met en door God in Christus niet ten grondslag ligt aan de naastenliefde, dan houd je ten aanzien van de naastenliefde louter horizontalisme over en daar is de wereld vol van, van horizontaal humanisme. Ontwikkelingshulp, en noem maar op, maar dat staat niet in het kader van de bijbelse naastenliefde.

Wat er in het kader van humanistisch-horizontalisme allemaal niet aan activiteiten aan de dag gelegd wordt op het kerkelijk erf, is met geen pen te beschrijven.

Maar het grote venijn in de kerken is wel dat men er niet aan herinnerd wil worden.

Met het motto “lief voor elkaar zijn en iedereen in zijn waarde laten” varen de kerken met hun leden met een ontzagwekkende snelheid ten verderve.

Aan de ware naastenliefde ligt de verzoening met God in Christus ten grondslag en anders is er van naastenliefde in het geheel geen sprake.

Er is echter niets nieuws onder de zon, want die 38-jarige kranke klaagde reeds dat hij geen mens had om hem in het badwater te werpen.

In het ziekenhuis Bethesda heerste een vorm van egoïsme die haar weerga niet gekend heeft. Daar heb je de kerk van vandaag! En zeg me niet dat het niet zo is, want dan lieg je.

We zien het ook bij de vrouw die achttien jaar krom liep van de reuma, om het zomaar eens te zeggen, alleen met dit verschil dat zij over haar toestand niet klaagt bij de mensen, tenminste daar lezen we niets van.

Deze vrouw liep dus al achttien jaar in een visueel cirkeltje achter haar eigen voeten aan, want mensen die niet recht vooruit kunnen kijken, lopen altijd in het rond, en ze weten zich niet te oriënteren, omdat zij de stand van de zon niet kunnen waarnemen.

En geliefden, zo is het geestelijk ook, van nature lopen we maar wat in doelloos het rond, van het kastje naar de muur, omdat de mens van nature niet meer aan zijn

scheppingsdoel beantwoordt.

De mens heeft zijn Schepper vaarwel gezegd en de gevolgen daarvan zijn zichtbaar, tastbaar en hoorbaar, tenminste, als we eraan ontdekt zijn geworden.

Zonder ontdekking gaat de mens als een blinde voort en hij bouwt droomhuizen en luchtkastelen, menende dat hij ziet, maar zijn oordeel is verduisterd.

Onze tekst van overdenking spreekt echter van een vrouw die achttien jaar reeds in de ontdekking liep dat zij niet meer aan haar scheppingsdoel beantwoordde, want dat mens liep zodanig kromgebogen dat zij alleen wat slangen in het stof kon zien rondkruipen, en dat afzichtelijke gezicht had die vrouw bij haar afkomst bepaald, namelijk dat zij van God was afgefallen en de duivel was toegefallen.

Met die kennis liep zij al achttien jaar in het rond en zij kon haar situatie niet veranderen. Ze kon geen mensen zien en geen mens groeten, want ze was zodanig neergebogen dat de afgrond riep tegen de afgrond dat het met haar gedaan was en dat elke hoop op herstel was vergaan.

En geliefden, we kunnen met de ernstige toestand deze vrouw begaan zijn, maar daar vraagt het Woord niet om, want dat mensje is al afgereisd naar Immanuels land en staat nu eeuwig God groot te maken. Het Woord van Christus komt heden tot ons: *“Strijdt gij om in te gaan.”*

De genezing van de 18-jarige kranke vrouw is dan ook niet in Gods Woord opgetekend om met het lot van deze vrouw begaan te zijn, noch ons alleen te verwonderen over haar wondervolle genezing, maar deze gebeurtenis is tot onze lering opgetekend, opdat wij met al het onze zouden vluchten tot des Heeren macht en dat wij niet zouden vertrouwen op gebroken rietstaven, noch van prinsen enig heil zouden verwachten.

Geliefden, het is ons allen bekend dat Christus tijdens Zijn omwandeling op aarde op de sabbatdag niet alleen preekte, maar op die dag ook de zieken genas, en dat was een van de redenen dat het Sanhedrin Hem zocht te doden.

Zij beschuldigden Christus ervan dat hij de Wet van Mozes teniet deed en de sabbatdag ontheiligde.

Dat is een oude beschuldiging van de duivel en met die valse beschuldiging worden ook de Kerk van Christus getiranniseerd, dat is altijd zo geweest tot op de dag van vandaag.

Het gros godsdienstige zondagsbelijders en onderwijzers nemen de Wet van Mozes tot hun leefregel, werken zes dagen in een week, en beschuldigen degenen die zeven dagen in de week uit Christus leven dat zij de Wet van Mozes teniet doen, omdat zij alleen in Christus roemen en op hun eigen gedrag de dood schrijven. Dan krijgt de godsdienst een hekel aan je en dan word je gehaat en gesmaad.

Of kunt u nog een beetje meedansen met de godsdienst?

Het gedrag van Christus staat op rekening van Gods volk, ook van de sabbatdag, en is ons ook tot voorbeeld, maar het gedrag van Christus is in de eerste plaats de oorzaak van onze eeuwige zaligheid, volk des Heeren. Zijn borgtochtelijke arbeid is

plaatsbekledend voor de levende Kerk.

We zullen dat ook in deze perikoop zien, waarin Jezus een geestelijk en lichamelijk kranke vrouw geneest op de sabbatdag.

Op die bewuste dag leerde Jezus, zoals Hij gewoonlijk deed, in één van de synagogen. Op de sabbatdag kwamen de Joden in de synagogen bijeen om het Woord te horen, de Thora, en in deze synagoge hoorden de Joden het Woord uit de eerste hand, namelijk uit de Mond der Waarheid, want er is maar één Leraar der gerechtigheid en de rest is allemaal leerjongen.

Als dat meer verstaan werd, dan zou er nog eens wat vanuit kunnen gaan, juist onder Gods volk. Dan zou er meer getuigenis klinken en de vleselijke weklachten zouden dan verminderen.

Het gaat goed met het Koninkrijk Gods, want de Heere Jezus werkt altijd, ook in onze dagen. Je moet er alleen een verloren voor mens zijn, om dat te geloven en te ervaren. Anders weet je er niets van. Er zijn mensen die zeggen: “Jahoor, de Heere werkt nog, want er zijn drie avondmaalgangers bijgekomen.”

Wat zegt dat? Dat zegt opzich niets, want er gaan hele massa's aan het Avondmaal waar God niet vanaf weet.

Weet u wat wel van betekenis is? De uitkomst van hetgeen onze tekst zegt: *“En zie, daar was een vrouw, die de geest der krankheid achttien jaren lang gehad had...”*

Dus in de synagoge was ook deze geesteszieke vrouw aanwezig, die opgekomen was om het Woord te horen, tenminste, dat zou je van een gezond kerkmens mogen aannemen. Deze vrouw was echter bezet met de geest der krankheid en of zij in staat geweest is het Woord te horen, valt te betwijfelen.

Die vrouw was dus bezet met een boze geest die haar lichamelijk en geestelijk ziek gemaakt had, al achttien jaar lang.

De 38-jarige kranke had 38 jaar ziek op bed gelegen, maar deze vrouw was al 18 jaar lang met een boze geest bezet en gekweld. Zij was lichamelijk en geestelijk ziek gemaakt.

Kunt u het voorstellen? Achttien jaar lang door de duivel geplaagd met ziekte, benauwdheid en helse angsten.

Dat hoor je niet veel meer van in onze dagen. Tegenwoordig hebben er velen een geloof als van het paard van Troye; en dat was een paard op wielen; een geloof op wielen dat je overal heen kunt rijden. Maar die vrouw was door haar plaag gebonden, krom van lenden en 18 jaar door de duivel geplaagd.

Dat tekent ons aller val in Adam, maar van nature heeft de mens totaal geen last van de last die deze vrouw al achttien jaar lang teisterde. Dat mens liep dus als achttien jaar lang in het stuk der ontdekking, zonder uitzicht op verlossing.

Het hoeft echter zo lang niet te duren als bij die vrouw, maar als God in ons leven komt, dan ga je wel de gevolgen van je val inleven en dan ga je de oorzaak ervan billijken. Weet u wat er dan geleerd wordt? Hetgeen de psalmdichter weeklaagt in Psalm 51:3:

*“'t Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren;
Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van Uw toren,
Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af.”*

Geliefden, als we verwaardigd worden om de straf op onze zonde te billijken, dan gaat dat vanzelf, of helemaal niet. Dat is geen voorwaarde, want als het een voorwaarde zou zijn, dan gaat het nooit.

Gewillige strafaanvaarding is geen vrucht van onze akker, maar een vrucht van de gewilligheid van Christus en dan is Gods doen rein en Zijn vonnis gans rechtvaardig. Als wij de Heere kunnen aanroepen in al onze nood, zijn we bijzonder bevoorrecht, maar daartoe was die vrouw niet eens meer in staat, tenminste, we lezen niet dat zij de Heere aanriep.

Dat mens was door de satan gebonden en dat betrof niet alleen haar lichaam, maar ook haar geest, haar verstand en haar mond. Uit de tekst is op te maken dat deze vrouw lichamelijk en geestelijk gehandicapt was.

Hoezeer dat mens ook van de duivel geplaagd en gebonden was, heeft de duivel toch niet kunnen verhinderen dat deze vrouw naar de synagoge was gekomen.

Of zij daar door anderen is gebracht, lezen we niet, maar dat ze er was is toch heel opmerkelijk, want het is niet aannemelijk dat deze vrouw iets van de preek heeft kunnen verstaan. En toch was ze er.

Christus vraagt haar dan ook niet of zij gezond wil worden, want daar kon die vrouw vanwege haar handicap niet eens op antwoorden.

Alleen al het feit dat zij in de synagoge aanwezig was, bewijst Gods almacht boven satans macht in het leven van deze vrouw. Als je daar geen kennis aan hebt, ben je geestelijk dood en veelmeer dan geestelijk gehandicapt.

U zegt: “U moet Christus preken, want de toestand van deze vrouw deert mij niet.”

Dat dacht ik al, maar dan kent u uzelf niet en dan kent u God niet, maar onder die last ging die vrouw gebukt.

Ik weet namelijk zeker dat als de duivel de kans had gehad om deze vrouw op die bewuste sabbatdag uit de synagoge te weren, hij het zeker gedaan had.

Aangezien Christus naar de wereld gekomen is om de wil van Zijn Vader te doen en de werken des duivels te verbreken, wilde Hij ook deze van de duivel gebonden vrouw van de macht des duivels verlossen.

En geliefden, Christus is nog steeds gewillig om door de duivel gebonden en voortgesleepte zielen uit satans macht te bevrijden. Want deze geschiedenis staat niet opgetekend omwille van die vrouw, maar is tot onze lering geschreven, tot onze bekering, maar vooral tot verheerlijking van Hem, Die gisteren en heden Dezelfde is.

Wat Christus toen deed, doet Hij nog!

Deze vrouw had dus al achttien jaar de geest der krankheid en kon dus ook niet in

haar eigen onderhoud voorzien.

U zegt: Maar dat mens zat toch zeker wel in het ziekenfonds?

Nee, want zij was geen lid van het afgodische Refodom, dat tot de nek toe verzekerd is en God nog voor geen dubbeltje vertrouwt.

U zegt: De kosten van zo'n invaliditeit kan de mens toch nooit zelf opbrengen?

Ja, dat zegt het ongeloof van de duizenden belijders die ons land arm is, maar dat kromgebogen mens zat nergens in en bij de diaconie van het Sanhedrin stond ze ook niet ingeschreven.

En gemeente, hier heb ik een punt, want ook in onze dagen geven de diaconieën bakken met geld uit aan de zogenaamde zending, maar er zijn nog steeds gezinnen die niet of nauwelijks rond kunnen komen. Maar daar gaan de tegenwoordige diaconieën geheel aan voorbij; gelijk die priester en die Leviet tegenover die dodelijk gewonde man voorbijgingen.

Het geld der weduwen was in die dagen uitsluitend bestemd voor de emerituskas van de Farizeeën, want die hadden zich het recht verschaft op een goede oude dag, geheel naar de maatstaf van hun geldgierigheid gerekend. De Farizeeën gebruikten het geld der weduwen om van een goede oude dag verzekerd te zijn. Er staat in de Schrift dat de de Farizeeën de huizen der weduwen opaten onder de schijn van lange gewaden en langerekte gebeden.

Naar de mening der Farizeeën moest dat diep ongelukkige mens zichzelf maar zien te redden en ze moest maar zien dat ze van het gezaaide in 't leven bleef.

Haar kwaal was dus niet verborgen gebleven, want ze liep krom gebogen over de aarde en ze kon zich niet eens oprichten.

Dat mens liep dus al achttien jaar naar de grond te turen, zonder maar één ogenblik haar hoofd omhoog te kunnen heffen.

Die vrouw had niet zomaar een bochel in haar rug, nee, zij liep zodanig voorovergebogen, dat zij geen idee meer had hoe de mensen eruit zagen en wat er om haar heen afspeelde.

Dat mens had dus geen enkel zicht op de hemel, de plaats waar God woont, want daarvoor moet je naar boven kunnen kijken, geestelijk gezien, zoals Gods kinderen in hun uiterste nood weleens plachten te doen, met de bede: *"Mijn hulp is van de Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft."* En dan kijken ze weleens naar de sterrenhemel.

Zo heeft deze vrouw achttien jaar rond gestrompeld, met haar hoofd naar het stof gekeerd, zonder dat zij wist waar zij vandaan kwam of waar zij naar toe reisde, tenminste wat het leven van alle dag betreft.

In geestelijk opzicht wist ze goed waar zij vandaan gekomen was, namelijk uit het paradijs, maar niet zoals ze geschapen was. God heeft immers geen kromme en door de duivel gebonden mensen geschapen. Integendeel, Hij heeft ons goed en in Zijn beeld geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Uit dat beeld Gods zijn we gevallen door eigen schuld en daar had die vrouw al achttien jaar een diepe inleving van.

Het was voor haar dus ook niet onzeker waar zij naar toe reisde en dat feit was meermalen door de dominees van het Sanhedrin bevestigd, namelijk dat zij tot de schare behoorde die de Wet niet kende en dus vervloekt was.

Voor die vrouw was dat oud nieuws, want dat wist zij reeds achttien jaar vanuit de ervaring van een zeer pijnlijk gevoel.

Die zwaar invalide vrouw was dus een verloren mens die maar één vooruitzicht had, namelijk de eeuwige rampzaligheid. Wat zal dat mens menigmaal gezocht hebben vanwege haar nameloze ellendestaat, hetgeen de Psalmist uitklaagt:

*"k Ben door Uwe wet te schenden,
Krom van lenden,
Vol van druk, benauwd van hart;
Zeer gebogen en verslagen,
Moe van klagen,
Ga ik al den dag in 't zwart."*

Herkennen we ons in deze ellendestaat, geliefden?

Als we hier niets van kennen, moet u Christus nooit meer in de mond nemen, want dat is dan allemaal eigenwillige godsdienst en het tegenovergestelde van het afstaan van ongerechtigheid. Een ieder die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid. Als we niet wedergeboren zijn, gaan we echter als rechtopstaande mensen door de wereld, alsof er geen God te ontmoeten valt.

Het was dan ook een opmerkelijk wonder dat die vrouw in de synagoge aanwezig was op de dag dat de Heere Jezus het volk aldaar leerde.

Wellicht is ze op het geluid van het psalmgezing afgekomen en het mag ook wel een wonder heten dat de Farizeeën deze invalide vrouw niet uit de synagoge getrapt hebben, want zij was in hun ogen niet meer dan een verworpen duivelskind. Immers, met de borst vooruit en het hoofd ten hemel gericht prezen zij God dat zij niet waren gelijk deze kromme en domme vrouw, die door eigen schuld door de boze geesten was gebonden en stom gemaakt.

Maar in weerwil van het Sanhedrin was dat mens toch in de synagoge aanwezig; door die aanbiddelijke Goddelijke voorzienigheid en door de trekkende liefde des Vaders was zij hier gebracht.

Daar stond zij dan, achterin de synagoge, met het hoofd naar beneden te wachten totdat de zeis van Gods gerechtigheid een eind aan haar ellendige leven zou maken.

U zegt: Dat staat toch niet in de Bijbel?

Ja, dat zeggen de tegenwoordige biblicisten. Weet u wat biblicisten zijn? Die nemen het Woord overal letterlijk, maar de letter doodt. Gods Woord is geestelijk, soms ook letterlijk, maar de letter doodt, terwijl de Geest levend maakt.

De tollenaar achterin de tempel durfde zijn hoofd niet omhoog te heffen, maar deze vrouw had zelfs niet de kracht om dat te doen. De moed op enige hoop op herstel

moest bij dat mens wel totaal de bodem zijn ingeslagen, gezien zij al achttien jaar niet anders gezien had dan de modder van haar eigen bestaan.

Maar dan staat er iets heel treffends: *"En Jezus haar ziende..."*

Zij had Jezus niet gezien, nog nooit zelfs.

Integendeel, dat mens zat al achttien jaar in de hel van haar vuile bestaan te staren.

En dan staat er ineens: *"En Jezus haar ziende..."*

O, volk des Heeren, voordat het Licht in het stikdonkere oosten van uw bestaan ging dagen, had de Heere u allang gezien. Het zien van Jezus is een eeuwigheidsgezicht, want God heeft Zijn Kerk van eeuwigheid gekend en gezien.

"En Jezus haar ziende..."

Het zien van Christus is altijd hebben, al van eeuwigheid. Soms is zien geen hebben, maar het zien van Jezus is altijd hebben. Zij had Christus nog niet, maar Christus had haar wel, want Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Al Gods wedergeboren kinderen kunnen zeggen vanuit de geloofsbevinding: *"Voordat Christus in mij begon te leven, was ik al in Zijn boek geschreven."*

Dat zeggen ze niet van nature, maar na ontvangen genade. Daar had deze vrouw geen enkel zicht op, welnee, ze zag Hem niet eens, maar Hij zag haar wel.

Zijn oog sloeg haar in liefde gade, Hij wilde Zijn heil in haar bereiden, haar in een Vesting leiden! (Ps. 31:17).

Kent u dat ook, geliefden?

Je kunt wel beweren van alles gezien te hebben, maar bent u er zeker van dat God u in Christus heeft gezien en dat Zijn oog in vrede op u rust? Daar gaat het om.

"Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad."

Christus te kennen is noodzakelijk, maar van Hem gekend te zijn is de grond der zaligheid.

Je hebt van die mensen die allerlei dingen 'te zien' krijgen, maar nooit zichzelf hebben gezien in de spiegel van Gods heilige Wet.

De waarzegster te Endor had heel veel dingen gezien die een mens zomaar niet te zien krijgt, maar ze is met al haar zien voor eeuwig verloren gegaan. Haar zien was inderdaad geen hebben, integendeel, haar zien was een bewijs van haar verworpenheid, met haar duistere occulte krachten.

Er staat nog meer, want Christus had deze vrouw niet alleen gezien, maar er staat ook dat Hij haar tot Zich riep. *"En Jezus haar ziende, riep haar tot Zich..."*

Als we de generale prediking moeten geloven, dan moet de mens zelf tot Jezus vluchten en dan wordt er ook nog bij gezegd: *"Dan moet je komen zoals je bent."*

Dat is toch mooi gezegd? Ja, dat is heel mooi gezegd, maar het is niet de werkelijkheid, want de mens komt niet zoals hij is. Er gaan massa's mensen naar Jezus om van allerlei ongemakken verlost te worden, maar Jezus Zelf kennen zij niet en hebben daar ook geen behoefte aan.

God mag helpen in nood, als een noodgod, maar is de nood geweken, dan mag God de hemel wel houden. Is het niet zo?

Van nature begeren wij Christus niet eens te kennen.

De mens van nature wil nooit wezen die hij in werkelijkheid is, want dan moet hij God gelijk geven in Zijn vonnis (Gen. 2:17) en de drievoudige dood sterven.

Dat wil geen mens, want wat zal een mens niet geven voor zijn leven?

De mens kan wel zijn knieën buigen en tot Jezus gaan, zoals ook de rijke jongeling dat deed, maar nooit zoals hij is, want dan moet de mens sterven en hij gaat juist naar Jezus om... zijn leven te behouden, net als die rijke jongeling.

Maar dat komt verkeerd uit. *"Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal hetzelfde vinden", Matth. 16:25.*

Dus de godsdienstige mens wil wel bidden om zo tot Jezus te gaan, alleen met behoud van het eigen godsdienstige 'ik'.

Als de mens zichzelf kan handhaven, ja, dan wil hij ook nog wel de zending in, om door de mensen gezien te worden, ja, dan wil de mens wel in Zijn straten leren en profeteren; websites vol bouwen om met andermans kalveren te ploegen.

Maar lieve mensen, als u met behoud van uzelf, met het behoud van uw oude mens, met behoud van uw adamsbestaan, de eeuwigheid wilt aandoen, zal dat straks eeuwig tegenvallen, zoals de dwaze maagden het eeuwig tegenviel toen zij uit de mond van Christus moesten horen dat Hij hen nooit gekend had.

Deze op de kerkdrempel staande vrouw kende Christus vooralsnog niet en ze was er ook zeker van dat zij voor Christus een onbekende was.

De ware ontdekking zet er een heel mens buiten, want de mens heeft zichzelf er helemaal buiten gezet, moed- en vrijwillig. Wij hebben God niet in erkentenis gehouden en we zijn moed- en vrijwillig van God afgefallen en de duivel toegefallen. We hebben onszelf door de duivel laten binden met banden des doods en met ketenen van ongeloof.

Zo stond deze vrouw in de synagoge als een gebondene van satan, om voor de zoveelste keer aan te horen dat het voor haar voor eeuwig verloren was en elke hoop op herstel een illusie was. Wellicht stond zij daar om nog één keer het Woord te horen en dan voor eeuwig kwijt.

Christus kende zij niet, maar Christus kende haar echter wel.

Hij vroeg niet naar haar afkomst, want iedereen kon wel uit haar gebogen gestalte opmaken dat zij een dochter van de gevallen Adam was en de gevolgen van de zonde had haar zo getroffen, dat zij al achttien jaar in de afgrond van haar bestaan liep te turen.

Ze was dus niet één of ander gekrookt rietje, maar een brandhout voor de hel.

Christus vroeg echter niet naar haar naam, ook niet naar haar geboortedatum, niet naar haar ouders, want dat wist de Heere Jezus allang.

Christus roept deze vrouw eenvoudig tot Zich.

Had dat mens naar Hem gevraagd? Dat lees ik nergens. Had dat mens Hem dan gezocht? Ook niet. Had zij berouw over haar zonde getoond? Niets van dat alles.

Dus ze was niet eens een boetvaardige zondaar?

Helemaal niet.

Maar dan was ze toch volstrekt goddeloos?

Ja, dat was ze en zo stond ze daar al achttien jaar naar de grond en in de hel van haar bestaan te staren.

Toen Jezus haar riep, zal ze wel gedacht hebben: "Nu is het voorgoed met mij afgelopen", want ze kon niet anders dan God en de mensen in de weg lopen en bidden kon ze ook niet. Dat mens schreeuwde niet eens om genade, want alle hoop was bij haar vergaan!

U zegt: Mag dat dan niet, om genade schreeuwen?

Welzeker, maar die vrouw kon blijkbaar geen woord over haar lippen krijgen, omdat de duivel haar keel had dichtgesnoerd.

Heb je daar nu ook kennis aan, geliefden? Of kunt u altijd maar bidden om genade?

Deze vrouw kon het niet en ook voor Gods volk, als ze inleven dat ze zoveel kwaads tegen zoveel goeds bedreven te hebben, dan gaat haar mond weleens een tijdje op slot en durven ze niet meer het hoofd op te heffen naar omhoog.

U wel?

Nu, die vrouw niet, ze kon het niet eens. Ja, ze hoorde wel de blijde tent weergalmen:

"Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen...", enzovoorts, maar zij?

Zij kon alleen haar hoofd in het zand steken, niet als een struisvogel, maar als een erfwachtster van de hel.

Zijn er nog van die erfwachters van de hel in ons midden?

We leven in een tijd dat er in de kerken niets dan godsdienst gekweekt wordt, maar zijn er nog van die (jonge) mensen die alleen maar zonde op zonde kunnen stapelen en de hel geopend zien?

De Meester is daar en Hij roept u!

Wie roept Hij? Een vrouw, die achttien jaar lang de hel had ingeleefd.

Zijn er nog (jonge) mensen die de hel moeten inleven, zonder enige verwachting ooit nog zalig te kunnen worden?

De Meester is daar en Hij roept u!

Wat? Roept Christus erfwachters van de hel?

Ja, en die alleen, hoor maar: *"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeit en belast zijn en Ik zal u rust geven."*

Bent u vermoeid van de banden des doods, van de angsten der hel, die u alle troost doen missen? zodat u het wel uit kunt schreeuwen: *"Zulk een last van zond' en plagen, niet te dragen, drukt mijn schouders naar benêên!"*

Dan bent u op sterven na dood, dan bent u hulpbehoevend geworden, dan kunt u uzelf in der eeuwigheid niet meer op de been houden, laat staan uzelf redden.

Dat was de inleving van die door de duivel gebonden vrouw, maar juist voor dezulken en alléén voor dezulken is Christus zéér geschikt, zéér gewillig en zéér algenoegzaam! Die vrouw was invalide geworden als gevolg van haar zondeval en een speelbal van

de duivel geworden. Dat tekent ons aller beeld van nature.

De duivel had dat mens gebonden, met banden van de dood, niet alleen haar lichaam, maar ook haar ziel. Ze kon geen woord meer uitbrengen, want alles wat zij zei, verzwaarde haar oordeel.

Geliefden, dat deze kromgebogen vrouw in de synagoge terecht was gekomen, was een ontzaggelijk wonder, want ze kon niet eens een kerkdeur onderscheiden, laat staan om erdoor te gaan. Zijn we met het gebod om strijdend door de enge Poort weleens aan een eind gekomen?

Want de mens kan die poort nooit vanuit zichzelf ontdekken, omdat hij ziende blind is en horende doof, laat staan openen.

Dat is wel 's mensen eigen schuld, maar als je ontdekt wordt aan je verloren staat voor God, dan word je ook de macht der zonde en de macht van het ongeloof gewaar.

Het gebod tot bekering en geloof, is geen hefboom voor 's mensen vrije wil die overgehaald kan worden, waardoor de mens in een verzoende betrekking met God komt te staan. Dat de mens geen vrije wil heeft, leert Gods Woord op elke bladzijde en dat was ook in het leven van deze vrouw openbaar gekomen, want zij had geen vrije wil, maar een geknechte wil, om te willen wat de duivel wil.

Als dat mens een vrije wil gehad zou hebben, dan zou zij niet achttien jaar in de boeien van de duivel hebben verkeerd, maar dan zou zij die banden des duivels allang van haar afgeworpen hebben.

Dus die vrouw lag ten prooi aan de macht des duivels en de sterkgewapende hield haar al achttien jaar in een verstikkende houding, waarin dat mens geen lufenis kon krijgen. Dat zij in de synagoge is terechtgekomen, is dan ook een onbegrijpelijk wonder van Gods aanbiddelijke voorzienigheid. En daartegen moet de duivel het afleggen, want het is een almachtige voorzienigheid.

Geliefden, u moet er altijd op letten dat ook de waarachtige bekering altijd met Gods voorzienige leidingen gepaard gaan. Dan gebeuren er dingen in uw leven, waarvan achteraf gezegd zal worden: *“Is goed voor mij verdrukt te zijn geweest, opdat ik dus Uw Godd'lijk recht zou leren.”*

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 119^e Psalm, daarvan het zevende zangvers.

*'k Heb and'ren al de rechten van Uw mond
Met lust verteld, hen vlijtig onderwezen.
Uit al den schat van 't grote wereldrond
Is nooit de vreugd in mijn gemoed gerezen,
Die 'k steeds in Uw getuigenissen vond,
Door mij betracht, en and'ren aangeprezen.*

Geliefden, hoe hopeloos het met deze vrouw ook gesteld was, zij was niet ontbloot

van de Goddelijke voorzienigheid die haar in de synagoge gebracht had. Of zij door een engel in de synagoge geleid was, laten we hier maar buiten beschouwing, want zo staat het niet beschreven, maar laat het ons genoeg zijn dat de Heere met Zijn Voorzienigheid ontegenzeggelijk Zijn hand erin gehad heeft dat deze vrouw in de synagoge aanwezig was, juist toen Christus er ook was.

Dat was dus geen toeval, want toeval bestaat niet, maar Christus moest in de synagoge zijn, om de werken des duivels te verbreken in het leven van deze vrouw, zoals Hij ook door Samaria moest gaan, om een Samaritaanse hoer tot Zijn geestelijk Bruid te maken.

Deze vrouw had zich op geen enkele wijze voor de zondagse eredienst geschikt kunnen maken, want ze was dermate neergebogen, dat zij haar zondagse kleding in de kast had moeten laten liggen, en als een berooide bedelaar stond zij achter in de kerk voorovergebogen, terwijl zij als zwaar invalide patiënt minstens in een rolstoel had moeten zitten.

Dat ongelukkige mensje was echter van iedere thuiszorg ontbloot geweest en nu stond zij daar achter in de synagoge, niet met de bedoeling om van haar kwaal genezen te worden, ook niet omdat zij wist dat Christus er was, nee, maar op een voor haar totaal onbegrepen wijze.

Ja, de rationele mens wil overal een verklaring voor hebben, maar deze vrouw had nergens een verklaring voor; de situatie was zoals die was en zij stond daar als een voorwerp van Gods eeuwige liefde, hoewel zij daar nog totaal onkundig van was, zijnde dood in zonde en misdaden.

Gods volk moet dikwijls het antwoord schuldig blijven, omdat zij de wegen des Heeren dikwijls nadien verstaan. Dat geldt ook voor hun onbekeerde tijd.

Voor iedereen onbereikbaar en volstrekt overbodig had deze vrouw feitelijk niets te zoeken in de synagoge en de Farizeeën zullen zich wel aan dit ongelukkige mens geërgerd hebben, omdat haar aanwezigheid de aandacht van het kerkvolk afleidde, want in de synagoge kwamen doorgaans mensen die zich van geen kwaal noch zonde bewust waren en die met het hoofd naar boven gericht Gode de dankbaarheid wilde betonen zonder ooit verlost te zijn geweest van hun dodelijke zondekwaal.

Dat is de religie van vandaag, namelijk dankbaarheid zonder verlossing en zonder de rechte ellendekennis.

Sommigen zeggen dat we dankbaar moeten zijn voor hetgeen we hebben. Ja, dat was ook de drijfveer van de rijke jongeling, maar hij wilde zijn wettische dankbaarheid niet inwisselen voor de borgtochtelijke dankbaarheid van Christus.

In de kerken kom je het ook andersom tegen, namelijk ellendekennis zonder verlossing, dus ellendekennis zonder Christus als een stand op de zogenaamde toeleidende weg, waarin de mens al een geestelijke status krijgt toegemeten en mocht het niet komen tot de kennis van Christus, vallen dezulken -volgens zeggen- met een schrik in de hemel. Maar wat zal dat een fatale vergissing blijken als de mens voor de rechterstoel van Christus staat.

Maar deze vrouw beeldde zich met haar kwaal niet een of andere geestelijke status in, ja, die van de totale verlorenheid. Vanwege het feit dat zij in de synagoge was, koesterde zij de gedachte niet dat zij bij het volk van God hoorde, nee, want de duivel krijste het iedere dag in haar oren dat zij volkomen in zijn macht was en dat niemand haar meer redden kon.

Daar staat ze. Niet als een rechtopstaande Farizeeër, nee, maar als een door de Wet kromgebogen en neergedrukte zondares, als een door de Wet doodgedrukte adamiet. Als een door de duivel geboeide slaaf, was zij moe van 't klagen, neergedrukt door angst en smart.

Nee, klagen kon ze ook niet meer, want dat mens had niet alleen de grond uit al dat klagen verloren, maar ze was er ook mee aan de grond gekomen.

Bent u ook al aan de grond gekomen met al uw klagen en bidden?

Die vrouw gaat niet als een bekommerd mens, die zo zoetjes aan op Jezus aangaat, welnee, ze gaat zelfs niet als een schreeuwer om genade, niet als een bidder om hulp, niet als een zoeker, maar als een door de duivel gebondene, als één die God nooit gezocht heeft!

Terwijl zij daar staat, achter in de synagoge, is er behalve al de blikken van het kerkvolk, nog een andere blik op haar geslagen, namelijk de blik van Christus.

O, geliefden, een blik van Jezus' oog op een verloren zondaar, dan is zijn redding nabij.

"En Jezus Haar ziende, riep haar tot Zich..."

Daar gaat ze, strompelend naar voren. Het bevel van Jezus kon dat mens niet tegenhouden, noch bewerken. De godsdienst wel, die maken het besluit om op het bevel van Christus in te gaan. Ja, dat is de reagerende godsdienst.

Maar met dat Christus die vrouw riep, trok Hij ze tot Zich. Ze werd door de Vader tot Christus getrokken.

En Hij zeide tot haar: *"Vrouw, gij zijt verlost van uwe krankheid."*

Ziedaar, de rechtspraak van de Zone Gods, de vrijspraak des zondaars, de rechtvaardiging van de goddeloze!

"Vrouw, gij zijt verlost van uwe krankheid."

Als we deze inspraak van Christus kennen in ons ter dood veroordeelde hart, zijn we overgegaan van het rijk der duisternis tot het rijk van eeuwig licht.

Daar hoeft de Kerk niets voor mee te brengen, want dat wonder brengt Christus mee, namelijk Zichzelf en dat is alles. Zijn oog was op haar geslagen om haar hulp en gunst te geven. Ze had daar niet eens om gevraagd en ze had er ook niets voor meegebracht, dan alleen haar rampzalige bestaan.

Deze vrouw was niet in haar lichaam geslagen om een of andere profane zonde, zoals dat bij die 38-jarige kranke het geval was, maar opdat de werken Gods verheerlijkt zouden worden in tegenwoordigheid van allen.

Als Christus een mens bekeert, doet Hij dat nooit op een stiekeme wijze.

Tegenwoordig hebben er velen een stiekeme bekering, maar wee, wee, wee, als je er naar vraagt, dan weten ze hun gezicht niet te verbergen en dan staat de wagen stil, of ze kijken je nooit meer aan.

Maar deze vrouw wordt op een onwederstandelijke wijze tot Christus getrokken, en daar gaat ze door het middenpad naar de plaats waar Jezus stond.

"En Hij legde de handen op haar, en zij werd terstond weder recht, en verheerlijkte God."

Het spreken van Christus gaat gepaard met daden, of anders gezegd, Zijn spreken is de daad zelf. Op de woorden van Christus moest de duivel haar loslaten en ineens staat ze rechtop haar voeten en wel bij haar verstand.

Nu had zij zelf het verlossende woord uit Zijne mond gehoord en wat sterveling zou haar schenden? Dat was voor haar geen vraag meer, want zij verheerlijkte God! Ze was terstond genezen geworden en terstond verheerlijkte zij God.

"Ja maar, wacht eens even, vrouwtje", hoor ik een 'toeleidende-weg' prediker zeggen, "dat gaat zomaar niet. U moet eerst de hebbelijkheid van doctor Habitus inwachten en dan moet u nog een tijdje het revalidatiecentrum van dr. Actus verkeren om te leren geloven. Vraag het maar aan ds. Moerkerken, die zal het u direct kunnen bevestigen en ds. Moerkerken zou tot deze vrouw zeggen: "Vrouw, u vloeit wel een beetje door nu, maar zo gaat het niet, want u zal in het centrum van dr. Habitus eerst procesmatig moeten revalideren en in die tussentijd worden er een stel 'heiligheidskrukken' voor u gemaakt, zodat u langzamerhand weer op de been kunt komen, en dan hopen we dat u van de nood een deugd maakt en dr. Habitus toestemming vraagt om door een ingreep van dr. Actus in beweging te komen, zodat u hopelijk over vijftientwintig jaar weer de oude bent!"

Ja, dat is de religie van de Afscheiding, maar het is een valse religie, een zielsbedriegelijke religie. Maar zo ging het bij deze vrouw niet, want Christus legde Zijn handen op haar en zij werd terstond weder recht en zij verheerlijkte God. Zo vergaat het al Gods kinderen in het uur van de wedergeboorte.

Wat is het dan toch droevig gesteld in kerkelijk Nederland en dat zal iedereen mij betwisten die de mond vol heeft over met de witpleistering van gebroken kerkelijke bakken: "Dat is onze kerk, onze dominee, onze leer, onze godsdienst."

Door deze witgepleisterde hoogmoed zijn de kerkscheuringen ontstaan, de vaderlandse kerk weggenomen, en alles is nu zo'n beetje afgescheiden wat zich kerk noemt. Het is al Ikabod wat de kerkklok slaat.

De Farizeeën roemde ook in "hun" kerk: "Des Heeren tempel... zijn deze", en dat tot drie keer toe, maar van die kerk -de tempel des Heeren!- is er geen steen op de andere gebleven. De toenmalige kerkenraad der Sanhedristen leerden maar 1 leerstuk, namelijk het leerstuk van het "doe dat" der Wet, en zij leefden in de vaste overtuiging dat het "doe dat en gij zult leven" bij hen gevonden werd en door hen ijverig werd betracht, hetgeen tot op de huidige dag een fatale vergissing is gebleken. Wat de kennis der ellende aangaat, die pasten zij alleen toe op de schare die de Wet niet kende, maar niet op zichzelf.

Aan het stuk der ellende is een Farizeeër vreemd en het stuk der verlossing is voor de Farizeeër ook een gepasseerd station, zodat hij alleen aan het stuk der dankbaarheid voor iedereen zichtbaar invulling geeft.

Ja, met zo'n zielsmisleidende religie blijf de mens de oude, maar als Christus een mens roept en Zijn handen oplegt, wordt de mens terstond geheel vernieuwd.

Want er staat: *"...en zij werd terstond weder recht..."*

Daar zat geen seconde tussen.

Christus heeft haar niet naar het rusthuis gestuurd om daar een tijdje bij te komen, nee, zij werd terstond weder recht! Zo gaat het ook in de rechtvaardigmaking. Goddelozen die der Wet gestorven zijn, worden in een punt des tijds door God gerechtvaardigd en terstond vernieuwd. Als dat geschiedt, huppelt Gods volk van zielevreugd, daar zij hun wens verkregen heeft.

En die vernieuwde vrouw gaat dan ook direct naar de priester om hem te vragen of haar genezing wel echt waar is. **MIS!** Nee, die vrouw gaat direct God verheerlijken, want dat mens was vervuld met de Heilige Geest, omdat Christus de handen op haar gelegd had. Als Christus de handen op een zondaar legt, ontvangt die zondaar de Heilige Geest. Christus zegende de kinderen en legde Zijn handen op hen, en daarmee ontvingen zij de Heilige Geest. Christus doopt met de Heilige Geest en dan blijft de vrucht niet achterwege.

De vrucht van de rechtvaardigmaking is dus niet alleen de vergeving der zonden, maar veelmeer, namelijk aanbidding, eer en dankbare lofgezangen.

Gods gerechtvaardigde volk zit dus direct in het stuk der dankbaarheid. Daar zit ook geen seconde tussen.

God heeft een volk geformeerd, dat Zijn lof zal vertellen.

Nou, u moet van mij aannemen dat dat mens tot diep in de nacht daarmee is doorgegaan: *"k Zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik Hem verwacht en mijn hart, wat mij moog' treffen, tot de God mijns levens heffen."*

Ja, nu kon zij dat, niet door een ingestorte kracht, maar enkel door de Heilige Geest, Die nu in haar woonde op grond van de verzoening in Christus.

Je moet maar denken mensen, als dat wonder mag plaatsvinden in je leven, dan komt de hel eropaf.

Want de overste der synagoge nam het Christus zeer kwalijk dat Hij een mens op de sabbatdag genezen had.

Weet u wat overste der synagoge en ook de tegenwoordige godsdienst zegt? "Er zijn zes dagen in de week om te werken en als u genezen wilt worden, bekeerd wilt worden, misbruik daar dan niet de sabbatdag voor, want die dag moet geheiligd worden door onze gebeden en dan moet de zieke rest gewoon doodbloeden. Zo wil Mozes het hebben en zijn wil is wet."

Dat klinkt u wellicht als extreem wettisch fundamentalisme in de oren, maar dat heerst ook in onze dagen, want als er een verloren mens in de kerk tot bekering komt, dan ergert de godsdienst zich dood, vooral als je mond geopend wordt om de Heere

te loven en te prijzen en van je af te wijzen: *“Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen!”*

Ja, dan loopt het vaatje weleens over, gelijk een bron zich uitstort op de velden, maar dat wordt Gods volk niet in dank afgenomen, ook niet binnen de refokringen.

Maar wat geeft het om door allen gehaat te worden, als je door Jezus geliefd bent?

Dat valt Gods volk ook weleens zwaar, maar die oude tante Lena was aan dat gevoel gestorven, want zij zei dikwijls: “We krijgen geen twee hemels.” En weet u wat dat godzalige mens ook weleens zei: “Wij moeten met God mee en God niet met ons.”

Ja, zo is het, maar er zijn er weinigen die het weten en erkennen uit ondervinding des geloofs. De mens komt er na ontvangen genade wel achter dat zijn gedachten niet Gods gedachten zijn en dat zijn wegen niet Gods wegen zijn.

Het kruis opnemen en achter Christus aankomen, is de mens niet eigen, want daar is hij een grote vijand van en die vijandschap word je ook zo menigmaal gewaar na ontvangen genade.

Tegenwoordig leren er velen een ontspannen heiligmaking à la stichting HeartCry, maar Gods Woord en de bevinding der heiligen leren dat Gods volk door lijden geheiligt wordt en dat is echt niet aangenaam voor het vlees.

Van nature zoekt een godsdienstig mens wel bekeerd te worden, maar als het bij God vandaan gebeurt, dan zegt die mens: “alles is beter dan dit.”

God bekeert de mens altijd op een voor de mens vleesverterende wijze. Daar solliciteert geen mens naar, maar God vraagt niet of de mens wil, want anders zou de hemel leeg blijven.

Er is een volk, geliefden, dat zalig moet worden en die het ook zeker zullen worden, want God zegt: “Ik wil, en zij zullen.”

Zo is deze vrouw uit de tekst van onze overdenking tot genezing van haar kwaal gekomen, namelijk door vrije ontferming en ook haar ziel is gered geweest, want zij verheerlijkte God.

Dat deed die 38-jarige kranke niet, nee, die ging na zijn genezing Christus verraden bij het Sanhedrin.

Ziet u het verschil? Die man had genoeg aan zijn lichamelijke genezing, maar deze vrouw werd ook van haar geestelijke kwaal verlost, van de macht der zonde verlost en van die boze geest bevrijd, want op de woorden van Christus werd zij overgezet van het rijk der duisternis in het Koninkrijk van eeuwig licht.

“En zij verkeerlijkte God!”

Toen beantwoordde die vrouw in Christus weer aan haar scheppingsdoel.

De uitgestorte liefde van Christus in de harten der Zijnen doet Gods volk zingen van dankbare lofgezangen, voor Zijn troon en hier beneden.

Helaas, hier in dit tranendal kunnen Gods kinderen niet altijd zingen, omdat zij weleens lijden aan geestelijke bronchitis. Maar de Kerk hoeft niet altijd te kunnen zingen, want Christus hééft borgtochtelijk de lofzang reeds gezongen in de nacht in dewelke Hij verraden werd, want Hij is niet alleen onze Rechtvaardigmaking, maar

ook onze Heiligmaking, volk des Heeren. Al zou je heel je leven bewusteloos op je bedje liggen, en de Heere geeft je een wedergeboren hart, dan zal je straks eeuwig zingen van Zijn geodertierenheid.

Toen Christus die vrouw gezond maakte, heeft Hij dat gedaan, omdat Hij Zelf als een worm en geen man voor haar in het stof voor God zou kruipen in de hof van Gethsemane. Christus zou voor deze vrouw de dood ingaan, want Hij had haar gekocht met de prijs van Zijn bloed en was reeds te Zijner tijd voor haar gestorven (Rom. 5:6).

Dus de lofzang van Christus is de oorzaak van de lofzang van al Gods kinderen, ook van de Gods-verheerlijking door deze vrouw.

Gods kinderen zingen niet Gode lof uit eigener beweging, want de Heilige Geest zal ook de lof Gods uit Christus nemen en het Zijn Kerk verkondigen. Ja, als dat mag gebeuren, dan gaan ze ook de lof des Heeren verkondigen.

Het werk Gods blijft niet verborgen en dat mens had geen stiekeme bekering die niemand weten mocht, nee, zij was van de duivel verlost geworden en nu verheerlijkte zij God in aller tegenwoordigheid.

Ach, wat is het dan stil geworden in onze dagen.

Velen zeggen: 'Ja, maar de Heere werkt nu meer in het verborgen.'

Ik geloof er niets van, want wat God in Christus werkt, komt openbaar, dat kan niet verborgen blijven, anders is het niet Gods werk, maar mensenwerk (Joh. 3:21).

Ja, godsdienstig geschreeuw is er genoeg, maar er is weinig geestelijke wol te vinden. Veel geschreeuw over eigen gemaakte vruchten door predikers 'die Jezus bij je op schoot leggen', maar er is weinig wol in onze dagen op te luisteren omtrent het toepassende werk des Geestes, tenminste wat de westerse kerken aangaat. Het is in geestelijk opzicht zo stil geworden, zo akelig stil in onze dagen.

Deze vrouw kon echter niet meer zwijgen vanwege het Godswonder aan haar bewezen; zij verheerlijkte God, niet op commando, maar door de Heilige Geest.

Na zoveel bange jaren van tegenspoed en angsten der hel, mocht zij geestelijk adem halen en nu wenste zij de lucht in haar longen te besteden aan de lof des Heeren.

Achttien lange jaren had zij het tot stikkens toe benauwd gehad, maar nu huppelde zij in de vrijheid der kinderen Gods en zij verheerlijkte God.

O, geliefden, als u aan deze zijde van het graf nog nooit God verheerlijkt hebt bij God vandaan, dan zult u het in de hemel niet uithouden, want in de hemel wordt God op het hoogst verheerlijkt. Om die reden is de hemel voor een onbekeerd mens een hel.

Deze vrouw had geen zangkoor nodig om voor haar lofzang de toon aan te geven, ben je wijzer. Dat doet men tegenwoordig om het geld bij de mensen uit de zakken te kloppen, maar bij deze vrouw waren haar zakken doorgeknipt; zij had alles verloren, doch Jezus verkoren en haar hart was vervuld met de lof des Heeren. Zij was in en door Christus in het beeld Gods hersteld en daarmee was haar scheppingsdoel was hersteld. De Heilige Geest had intrek in het hart van die vrouw genomen, en dat deed dat mens in God roemen, Die haar blijdschap gegeven had na zoveel bange

tegenspoed.

Weten we ervan, geliefden, dat we uit zo’n grote nood en dood gered zijn geworden? Wat dat is in geen hoek geschiedt. Ook niet voor de zwakgelovigen, want die weten ook van de opzoekende en reddende zondaarsliefde van Christus in de nood en dood van hun bestaan.

De zwakgelovigen genieten een bijzondere zorg van Christus, want de zwakken (de lammeren) zal Hij in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen. De duivel kan ook over de zwakgelovigen niet meer heersen, want ook zij zijn niet meer onder de Wet, maar onder de genade. En Christus kijkt er scherp op toe hoe men met de zwakgelovigen omgaat en hen bejegend.

Zwakgelovigen in Christus - ik ben er zelf ook één- Christus beschaamd de hoop van Zijn ellendigen niet; nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.

O, geliefden, degenen die voor rekening van Christus leven, zullen ook voor Zijn rekening sterven, om eeuwig te erven en om eeuwig te zingen van Zijn goedertierenhêên. Hier een verdrukking van tien dagen, maar straks zal die blijdschap onbepaald, door ‘t licht dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen. Die hier bedrukt met tranen zaait, zal juichen als hij vruchten maait en de vruchten zijn voor de Landman.

“Zij verheerlijkte God”, staat er. Deze gelukzalige vrouw mocht al aan deze zijde van het graf van zich afwijzen en op Hem wijzen die op de troon zit en het Lam, omdat God Zich van eeuwigheid een volk geformeerd heeft dat Zijn lof zal verkondigen. Hem zij de kracht, de lof, de dank en de aanbidding, ja, tot in der eeuwen eeuwigheid. Amen.

Slotzang: Psalm 66, de verzen 6, 8 en 10.